

Ἀγοραστής.—Ἀφοῦ τόσον ἐπιμένης, ἰδοὺ τὰς 20 δραχμάς.

Ἰωσήφ.—Δὲν εἶναι τοῦτο κακία νὰ ζητῆ τόσα χρήματα ὁ πωλητῆς διὰ τὸ σκέπασμα;

Διδάσκαλος.—Ἡ κατάχρησις εἶναι πάντοτε κατακριτέα· ὁ πωλητῆς δὲν πρέπει νὰ καταχρᾶται ὅταν ὑπάρχῃ ἔλλειψις ἐμπορευμάτων, καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴν τιμὴν πολὺ· ἀλλ' οὔτε ὁ ἀγοραστής δὲν πρέπει νὰ καταχρᾶται τῆς ἀφθονίας καὶ νὰ ἐκπίπτῃ τόσον τὴν τιμὴν. Πρέπει νὰ ἦναι τις μέτριος καὶ ἐν τῇ μιᾷ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ περιπτώσει.

Ὀρειτῶν.—Πολλάκις τὸ ἐμπόρευμα σπανίζει, διότι ἡ παραγωγή αὐτοῦ εἶναι ἀκριβή.

Ὁ διδάσκαλος.—Ἐν συνόψει, ὁ παραγωγεὺς ἐργάζεται διὰ τὸν καταναλωτὴν· ἐὰν καλῶς ὑπελόγησε τὰς ἀνάγκας τοῦ τελευταίου, ἡ ἐργασία του ἀμειβεται καὶ τὰ προϊόντα του ἀγοράζονται· ἐὰν ἠπατήθη, τιμωρεῖται διὰ τῆς ἀπωλείας τῶν ἐμπορευμάτων του. Ἐὰν ὑποδηματοποιός τις μὲ κατεσκευάζε πράσινα ὑποδήματα, διότι τὰ εὐρίσκει ὠραιότερα ἀπὸ τὰ μαύρα, θὰ τὰ ἐδεχόμην; οὐδαμῶς.

Ὁ καταναλωτῆς λοιπὸν, ἐπὶ τέλους, ἀποφασίζει τὴν ἀξίαν τῶν ἐμπορευμάτων, ἀφοῦ οὗτος τὰ πληρώνει, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπηρεάζει περισσότερο τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἀπὸ τὸν πωλητὴν.

Ἐπιτετα συνέχεια.

A. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

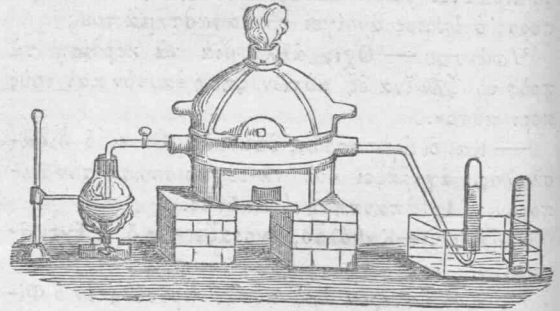
ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΗΡΙΟΥ

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 546.

Βαθμηδὸν ἀνεκαλύψαμεν πῶς δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν τὴν ἐνέργειαν τῶν διαφόρων τούτων ὑλῶν, καὶ νὰ τὰς βιάσωμεν νὰ μᾶς διηγηθῶσιν ὅ,τι θέλομεν νὰ μάθωμεν. Ἄς ἀρχίσωμεν μὲ τὸν σίδηρον. Εἰς τὰς περισσοτέρας χημικὰς ἀντενεργείας, ὅταν παράγεται τοιοῦτου εἶδους ἐνέργεια, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ θερμότης αὐξάνει τὸ παραχθὲν ἀποτέλεσμα. Ἄν θέλωμεν δὲ νὰ ἐξετάσωμεν ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς τὴν ἐπάλληλον ἐνέργειαν τῶν σωμάτων, πρέπει πολλάκις νὰ ἐρευνῶμεν κατὰ πόσον ἡ θερμότης ἔχει ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῶν. Ἡξεύρετε, νομίζω, ὅτι τὰ σιδηρορρβίνισματα καίουσιν ἐντελῶς εἰς τὸν ἀέρα. Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ὁμῶς καὶ πάλιν δι' ἄλλου πειράματος, διὰ νὰ χαραχθῇ εἰς τὸν νοῦν σας ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ σιδήρου ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Λαμβάνω λοιπὸν μίαν φλόγα, καὶ τὴν καθιστῶ κοίλῃ· ἡξεύρετε διατί; διὰ νὰ τῇ δώσω περισσότερο ἀέρα. Ἐπειτα ῥίπτω εἰς αὐτὴν ὀλίγα σιδηρορρβίνισματα, καὶ βλέπετε πῶς ἀμέσως αὐτὰ καίουσιν. Ἡ καύσις αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς χημικῆς ἐνεργείας ἧτις ἐνεργεῖται ὅταν ἀνάπτωμεν αὐτὰ τὰ μόρια. Ὁ ἀσχοληθῶμεν λοιπὸν περὶ τὰ διάφορα

αὐτὰ ἀποτελέσματα, καὶ θὰ ἰδῶμεν τι συμβαίνει ὡς πρὸς τὸν σίδηρον ὅταν ἀπαντᾷ τὸ νερόν. Τὴν ἱστορίαν του τὸ ἴδιον θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ, καὶ τότε μετὰ τῶσαύτης χάριτος, τῶσαύτης γλυκύτητος, τῶσαύτης τάξεως, ὥστε βέβαιος εἶμαι ὅτι αἱ ἐξηγήσεις του θὰ σᾶς φανῶσι πολὺ πρῆρογοι.

Ἐχω ἐδῶ ἓνα κλίβανον. Δι' αὐτοῦ διέρχεται σωλὴν σιδηροῦς, ὁμοίος σχεδὸν πρὸς τὸν τοῦ τουφεκίου. Τὸν σωλῆνα τοῦτον ἐγέμισα σιδηρορρβίνισματα λαμπρότατα, καὶ τὸν ἔθεσα εἰς τὴν φωτίαν διὰ νὰ τὸν πυρῶσω. Εἰς τὸν σωλῆνα ἤμπορῶ νὰ στείλω ἢ ἀέρα ἢ ἀτμὸν. Ὁ ἀτμὸς ἔρχεται ἀπὸ τὸν μικρὸν αὐτὸν λέβητα, καὶ αὐτὸς ἐδῶ ὁ στροφιγξ μοι ἐπιτρέπει ν' ἀφήσω ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἀτμὸς τὰ ρίνισματα ὅταν θέλω. Εἰς τὰς ὑαλίνας δὲ αὐτὰς φιάλας ἔχω νερόν, καὶ τὸ ἐχρωμάτισα διὰ νὰ ἠμπορῶσῃτε νὰ ἰδῆτε καλῆτερα τι θὰ συμβῇ. Γνωρίζετε ὅτι ἂν ἔχον τὸν σωλῆνα ἐντὸς ψυχροῦ νεροῦ, καὶ διήρχετο δι' αὐτοῦ ὁ ἀτμὸς, ὁ ἀτμὸς θὰ ἐπυκνωτο· διότι εἶδετε ὅτι εἰς ἀερώδη κατάστασιν μένει μόνον ἐν ὕψῳ εἶναι θερμὸς. Ἐνθυμείσθε πῶς συνεστάλη, ὥστε κατέλαβεν μικρὰν μόνον θέσιν ὅταν ἐψυχράνη, καὶ πῶς κατέπεσαν τὰ πλευρὰ τοῦ κυλίνδρου

Σχ. 25.

τούτου. (Ὁ καθηγητῆς δεικνύει τὸν κύλινδρον τὸν κατασκευασμένον ἀπὸ πάφιλαν, τὸν ὁποῖον εἶχε μεταχειρισθῆ εἰς προηγουμένον πείραμα.) Ἄν λοιπὸν ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ ἀτμὸς εἰς τὸν σωλῆνα τοῦτον, καὶ ὁ σωλῆν εἶναι ψυχρὸς, ὁ ἀτμὸς θὰ συσταλῇ. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ θερμανθῇ ὁ σωλῆν διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Θὰ ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀτμὸς κατ' ὀλίγον, καὶ ὅταν ἐξέρχεται διὰ τοῦ ἄλλου πέρατος, θὰ ἰδῆτε ἂν ἐπυκνώθῃ ἢ ὄχι. Διὰ νὰ πυκνώσω τὸν ἀτμὸν, ὡς εἶπομεν, διὰ νὰ τὸν καταστήσω ρευστὸν, ἀρκεῖ νὰ ἐλαττώσω τὴν θερμοκρασίαν τοῦ αερίου ὁμῶς τούτου, τοῦ ἐξερχομένου διὰ τοῦ σωλῆνος, καὶ τὸ ὅποιον συνάγω εἰς τὴν φιάλην ταύτην, ὅσον καὶ ἂν ἐλαττώσω τὴν θερμοκρασίαν, καὶ ἂν τὴ περάσω διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ἢ ἀερώδης κατάστασις του διόλου δὲν μεταβάλλεται. Ἄλλὰ θὰ δοκιμάσω καὶ κατ' ἄλλον τρόπον αὐτὸ τὸ ἀέριον, διὰ νὰ ἰδῆτε ἂν εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος ἀτμὸς. Τὴν φιάλην ὅπου συνάγεται,

ταδίωξιν ἐνὸς δανειστοῦ του καὶ ὅτι δὲν ἐπώθη ἀπὸ τῆς κατάρας γραίας τινος ξενοδόχου εἰμὴ ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν δώδεκα δέρματα λευκῆς ἀρκτου.

«Ἐλα ἐδῶ, μικρὸ μου, ἐκράυγαζε πρῶταν τινὰ πρὸς τὸν Φρισκὲ, πλησίασε». Καὶ ἀφοῦ μὲ τὰς στιβαράς του χεῖρας ἐπιασεν ἀπὸ τὰ αὐτῖα τὸ δυστυχὲς ὄρφανόν· «εἶσαι εὐτυχισμένον, τῷ λέγει, ὁποῦ ἔχομεν καλὸν καιρὸν, διαφορετικὰ θὰ σὲ ἐπετοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, πουλάκι μου, διὰ νὰ ἐξιλεώσω τὴν Ἀμφιτριάν ὁποῦ ἀγαπᾷ τόσον τὰ καλὰ παιδάκια ὡσὰν ἐσέ».

Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὁ μικρὸς Φρισκὲ εἶχεν ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ Τρομπῶν τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ κακὸ ἄμα ὁ ναυτόπαις τὸν ἔβλεπεν ἔτρεμεν ὄλος.

Διήλθον τοιοῦτοτρόπως ἡμέρας τινὰς καὶ ἡ *Ρόζα Μαρία* εὐθαρσῶς εἶχεν ὑπερβῆ τὸν πολικὸν κύκλον. Ἄλλ' ὅταν ἐφθασε παρὰ τὰς νήσους Λοφρόδεν, κατελήφθη ὑπὸ ἀνέμου τόσον αἰφνιδίου καὶ ὀρμητικοῦ, ὥστε τὸ καλλίτερον πλοῖον δυσκόλως θὰ ἀντίστατο εἰς αὐτόν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βλονδῶ εὐρίσκειτο κατὰκοιτος εἰς τὸν κοιτωνίσκον του πάσχων ὑπὸ ἰσχυροῦ νόσου, ἥτις τὸ πρῶτον τὸν εἶχε προσβάλει εἰς ἐν του ταξείδιον εἰς Γροενλανδίαν. Ὁ Μαρσὲλ διέταξε νὰ μαζεύσῃ τὰ ἰστία καὶ νὰ ἀνακωχεύσῃ τὸ πλοῖον. Ἀντήχει ὡς ἤχος μετάλλου ἡ ἰσχυρὰ καὶ σταθερὰ φωνὴ του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῶν μυκηθμῶν τῆς τρικυμίας καὶ ἐκάστη διαταγὴ του ἀκριβῆς καὶ καθαρὰ προεδίδεν ἐμπειρίαν ἄμα αὐτοῦ καὶ αὐθεντίαν ἀρχηγοῦ.

«Ἄς ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγεν ὁ Τρομπῶν ἀναβαίνων εἰς τὰ σχοινία τῶν ἰστών, ἐκεῖνος ὁ πηλοῦποπλοίαρχος δὲν κυβερνᾷ ἄσχημα. Ἄλλα... μὲ προσέβαλε ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώση. Θὰ... μοῦ... τὸ... πλη...ρώση..» ἐψιθύριζε σφίγγων σπασμωδικῶς τὸ κοντόσχοινον τοῦ μέσου ἰστίου, ὡς ἂν ἔσφιγγε μὲ τὰς σιδηρὰς του χεῖρας τὸν λαιμὸν τοῦ ὑποπλοίαρχου.

Μὲ ὄλην τὴν ἱκανότητα τοῦ Μαρσὲλ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην ἀπώλεσεν ἡ *Ρόζα Μαρία* τὸν πρὸς τὴν πρῶραν πλάγιον ἰστόν τῆς καὶ τὴν λέμβον τῆς. Τοιαῦται ἀπώλειαι ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου τάχιστα ἐπανορθοῦνται, τὰ ἐμπορικὰ ὁμῶς οὔτε ἄνδρας πολλοὺς ἔχουσιν οὔτε ἱκανὸν ὕλικόν πρὸς τοῦτο. Εὐτυχῶς ἐκόπασε μετ' ὀλίγον ἡ τρικυμία καὶ τὸν ἄνεμον, ὅστις ἀκατάσχετος ἔπνεεν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ Βορρᾶ, διεδέχθη ἥρεμος νότιος ἄνεμος. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ *Ρόζα Μαρία* ἠγκυροβόλει πρὸ τοῦ Χάμμερφεστ. Ἐκθαμβοὶ ἐδείκνυν πρὸς ἀλλήλους οἱ ναῦται τὴν βορειοτάτην ταύτην πόλιν, περὶ ἧς τόσα διελέγοντο ἀφ' ὅτου εἶχον καταλίπει τὴν Δουνκέρκην καὶ ἧς ἐν τῇ ἀμαθείᾳ των εἶχον πλάσει καθ' ἑαυτοὺς θελκτικωτάτην εἰκόναν.

Ἐν τῷ πλήθει τῶν ὄντων, ἅτινα κατέχουσι

τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, μόνος ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζήσῃ εἰς πάντα τὰ κλίματα, εἰς τὰς θέρμας τῆς διακεκαυμένης ζώνης καὶ εἰς τοὺς φοβεροὺς χειμῶνας τῶν βορείων χωρῶν· σημειοῦν καὶ τοῦτο τῆς ὑπεροχῆς του. Τὰ ἄλλα ζῶα δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ ν' ἀποχωρήσωσιν ἀπὸ τοῦ σημείου, ἔνθα ἡ φύσις τὰ ἔταξε καὶ αὐτὰ δὲ τὰ μᾶλλον ἀποδημητικὰ ὑπεῖκουσιν εἰς ὀρισμένους τινὰς νόμους διέποντας τὰς ἀποδημίας των. Ὁ ἄνθρωπος παντοῦ δύναται νὰ κατασκευάσῃ τὴν καλύβην του ἢ νὰ πῆξῃ τὴν σκηνὴν του. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν εἰς στέγην καὶ εἰς βασιλείον τὴν γῆν.

Ἄλλὰ καθὼς ὁ φυσιοδίφης ὀρίζει εἰς τὰς κλίμας τῶν ὀρέων καὶ εἰς τὰς βορείους ἀκτὰς ἔσχατὰ τινὰ πέρατα τοῦ φυτικοῦ ἐδάφους, οὕτω δύναται τις λογικῶς νὰ ὀρίσῃ εἰς τοὺς διαφόρους τόπους πέρας τι καὶ ὄριον εἰς τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ὁ ἄνθρωπος τοῦ νὰ ἐγκληματίζεται.

Εἰς δύο σημεία λίαν ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα ὑπάρχουσι δύο πόλεις, αἵτινες εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ὀρίου, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ· τὸ Κέρο-δι-Πάσκο καὶ τὸ Χάμμερφεστ. Τὸ Κέρο-δι-Πάσκο κεῖται ὑψηλὰ ὡς φωλεὰ κόνδωρος ἐπὶ τῶν Ἄνδεων 43, 673 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τόσον ὑψηλὰ, ὅσον ἡ κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, τὸ δὲ Χάμμερφεστ κεῖται πέραν τῆς 70 μοίρας πλάτους, 49 $\frac{1}{2}$ μοίρας ἐντεῦθεν τοῦ ἀρκτικού πόλου.

Τὰ μεταλλεῖα καὶ τὰ πολύτιμα μέταλλα, ἡ *auri sacra fames* κατὰ τὸν χρυσοῦν Ὀράτιον, προσεῖλκυσε πλῆθος ἐργατῶν καὶ μαστευτῶν παρὰ τὸ περουσιανὸν ἐκεῖνο ὄρος, ὅπερ οἱ Ἰνδοὶ ὠνόμασαν *Puna*, τουτέστιν ἐρημωμένον.

Τῆς ἀλιείας τὰ προϊόντα προσεῖλκυσαν παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου τῆς Φαλαίνης (*Hvalöe*), ἐπὶ ἀγόνου ἐδάφους, παρὰ τοὺς πόδας ὀρέων γυμνῶν πάσης φυτείας, πλησίον εἰς τοὺς παγετώνας τῆς Σειλάνδης, ἑκατοντάδας τινὰς γενναίων λεμβούχων καὶ τινὰς οἰκογενεῖας ἐμπόρων. Οἱ μὲν ἔκτισαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀναμέσον τῶν βράχων τὰς ξυλῖνας καλύβας των, οἱ δὲ τὰς οἰκίας καὶ τὰ ἐργαστήριά των. Ἐπειτα ὠκοδομήθη ἐκκλησία ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκημάτων καὶ ἱερεὺς, πρὸς δὲν πληρώνουσιν οἱ ἀλιεῖς τὸ δέκατον τῆς ἄγρας των, διδάσκει εἰς τὸ ἀπόκεντρον ἐκεῖνο τῆς γῆς μέρος τοῦ Εὐαγγελίου τὰ δόγματα.

Τὸ θέρος, ἐπὶ δύο περίπου μῆνας, εἶνε ζωηροτάτη ἢ μικρὰ πόλις. Τότε φθάνουσιν ἐκεῖ πλοῖα βωσσιὰ, νορβηγικὰ, δανικὰ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀγγλικὰ, ἄλλα μὲν προερχόμενα ἐκ Σπιτζεβέργης μὲ φορτία ὄνισκων καὶ γουναρικῶν, ἄλλα δὲ καταρθάνοντα μὲ εὐρωπαϊκὰ προϊόντα, τὰ ὁποῖα ἀνταλλάσσουσιν ἀντὶ ἐμπορευμάτων τῶν βορείων ἐκείνων χωρῶν. Καὶ τότε εἶνε λίαν ἀπησυχολημένοι οἱ ἔμποροι καὶ ἀκούει τις εἰς τὸν λιμένα καὶ

ἐπίσημον στολήν του καὶ ἐπέβη τῆς Ῥόζας Μαρίας. Μετ' ὀλίγον ὄλαι αἱ γυναῖκες τῆς μικρᾶς πόλεως προσέβηλον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἴδωσι διερχομένους τὸν Βλονδῶ καὶ τὸν Μαρσέλ, οἵτινες διηυθύνοντο πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Σπάρμαν, τοῦ δραστηριωτέρου ἐμπόρου καὶ κυριωτέρου τραπεζίτου τοῦ Φίνμαρκ.

Οἱ δύο ναυτικοὶ ὠδηγήθησαν εἰς ἐπιμελῶς εὐπρεπισμένην αἴθουσαν, ὁποῖαν δὲν θὰ ἀπηξίου οἰοσδήποτε κτηματίας τῆς Γαλλίας. Τῆς βιομηχανίας τὰ προϊόντα εἰσελεύουσι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκ φύσεως πτωχὰς χώρας διὰ τοῦτο ἔβλεπέ τις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κ. Σπάρμαν τοὺς τοίχους καταλλήλως ἐστολισμένους διὰ χαρτίνων ταπήτων, αὐλαίας ἐκ μαλλίνου δαμασκηνοῦ ὑπὸ χρυσομένον γείσωμα, ἀνάκλιντρα καὶ λαμπρὰς ἑδρας. Εἰς τὴν γεγυμνωμένην ἐκείνην γῆν τοῦ Ηβαλοῦ παρὰ τὴν παγωμένην θάλασσαν οἱ ξένοι μετ' ἐκπλήξεως εὗρισκον συνηνωμένα ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ εἶδη τῆς πολυτελείας διαφόρων ἀπομεμακρυσμένων χωρῶν. Αἱ ἑδραὶ ἦσαν κατασκευασμέναι ἐκ καρυδιᾶς τῶν Ἀντιλλῶν ὑπὸ σουηδοῦ ἐπιπλοποιοῦ, τὰ χαρτία τὰ ἐνεῖδει ταπήτων κοσμοῦντα τοὺς τοίχους εἶχον χρωματισθῆ ἐν Γαλλίᾳ, αἱ δὲ αὐλαῖαι ἦσαν προϊόντα βιομηχανικῶν καταστημάτων τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Γερμανίας. Πάντα δὲ ταῦτα ἀδρόεις ἀναλώμασιν εἶχον μετακομισθῆ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μέχρι τῆς Δρόνθειμ καὶ ἐκεῖθεν ἀποσταλῆ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ καθ' ἕκαστον θέρος ἀποπλέει διὰ τὸ Βόρειον ἀκρωτήριον.

Χάρις εἰς τὰ ἐξωτικά ταῦτα προϊόντα ἡ αἴθουσα τοῦ Κ. Σπάρμαν εἶχε χαρακτῆρα διακεκριμένον ἰδιογραφικαί τινες εἰκόνες ἦσαν πρὸς τοῦτοις ἐκεῖ ἀνηρτημένοι παριστάνουσαι σκηνὰς τοῦ λαπωνικοῦ βίου, μία προσωπογραφία τοῦ Βερναρδότου, ἄλλη τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου τοῦ ΙΒ'. Ἡ ὄροφῆ ἦτο χαμηλὴ ἵνα προφυλάσσεται κάλλιον ἡ αἴθουσα ἀπὸ τοῦ ψύχους, πρὸς τοῦτο δὲ ὑπῆρχεν ἡ μεγάλη θερμάστρα καὶ διπλὰ παραθυρόφυλλα. Διεκρίνοντο δὲ εἰς τὰ παράθυρα καὶ τεχνητὰ ἄνθη δι' ἔλλειψιν φυσικῶν, τῶν ὁποίων τὴν βλάστησιν καὶ ἀνάπτυξιν ἐκώλυε τὸ κλίμα.

Ὁ Κ. Σπάρμαν ὑπεδέξατο τοὺς δύο ναυτικούς μετὰ τῆς ἐγκαρδίου ἐκείνης εὐγενείας τῆς χαρακτηριστικῆς τοὺς κατοικοῦντας τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῖς ἀπέτεινε γαλλιστὶ τὸν λόγον.

Πρὸ τοῦ δυνηθῶσι νὰ ἐξηγήσωσι πρὸς τὸν τραπεζίτην τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς των, οἱ δύο φίλοι ἠναγκάσθησαν πρῶτον νὰ παρακαλήσωσιν εἰς τὴν τραπέζαν.

«Εἶνε συνήθεια τοῦ τόπου μας, ταῖς εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης μειδιῶν τὸ αἷμά μας ῥεεῖ βραδύτερον ἢ τὸ τῶν κατοίκων τῆς Μεσημβρίας, διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἐνεργοποιῶμεν. Εἰς οἰκονομικὴ οἰκίαν τῆς πόλεώς μας καὶ ἂν παρου-

σιασθῆτε, θὰ σᾶς προσφέρωσι πρῶτον τονωτικὸν τι ποτόν».

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς σιγαλῆ τῆ φωνῆ πρὸς τὸν περιμένοντα ὑπηρετήν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ ὑπηρετρία ἔφερεν ἐπὶ τῆς τραπέζης φέτας καπνιστοῦ σολομοῦ, γλώσσας ταρανδῶν καὶ χαβιάριον, ἔπειτα δὲ ἦλθεν αὐτὴ ἡ κόρη τοῦ Κ. Σπάρμαν καὶ προσέφερε πρὸς τοὺς ξένους πόρτερον καὶ οἶνον τῆς Μαδέρας καὶ μετὰ τοῦτο ἀπεχώρησε.

Οἱ βόρειοι λαοὶ διετήρησαν τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς ἀρχαίας φιλοξενείας. Οἱ Ῥῶσοι ἐξυμνοῦσιν εἰς τὰ δημοτικὰ των ἄσματα τὴν προσφορὰν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἄλατος (χλιεμπὶ σάλ), οἱ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μουονίου οἰκοῦντες Φλαμανδοὶ, ὅταν τὰ γεωργικὰ των ἔργα τοὺς ἀναγκάζωσι νὰ καταλείψωσι τὰς κατοικίας των, ἀφίνουσι ἀνοικτὴν τὴν θύραν καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν ἐναποθέτουσι γάλα καὶ ἄρτον διὰ νὰ φάγῃ ὁ ξένος, ὅστις ὀδοιπορῶν ἤθελε εἰσελθεῖ ἐκεῖθεν. Ἐκεῖ, ἔνθα εἶνε βαρὺ τὸ κλίμα καὶ ἄγονος ἡ γῆ, ὁ δὲ πληθυσμὸς ὀλίγος καὶ ἀραιός, ὁ ἄνθρωπος ζωηρότερον συναισθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀλληλοβοηθείας. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου, λέγει τὸ Χάβαμαλ, τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἰσλανδικὸν ποίημα, ὅπερ οἱ παλαιοὶ Σκανδιναβοὶ ἀπέδιδον εἰς τὸν ὑπέρτατον θεόν των, τὸν Ὅδιν.

Ἀφ' οὗ οἱ δύο φίλοι μας ἔπιον ἀρκούντως, καὶ ἐκάπνισαν σιγάρα τοῦ Ἀμβούργου, ἔλαβεν ὁ Βλονδῶ τὸν λόγον καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Κ. Σπάρμαν αἰτήσεις τινὰς, ἀς ἐκεῖνος ἤκουσε μετὰ προσοχῆς, ἔπειτα δὲ ἀπήντησεν.

—Εὐχαρίστως θὰ σᾶς προμηθεύσω πᾶν οὐτινος ἔχετε ἀνάγκην ἵνα ἐπισκευάσῃτε τὸ πλοῖόν σας. Εὐτυχῶς δὲν στερούμεθα ὑλικοῦ, ἐργάτας μόνον πολλοὺς δὲν ἔχομεν καὶ πιθανὸν εἶνε νὰ μὴ τελειώσῃ πολὺ ταχέως ἡ ἐπισκευή. Ὡς πρὸς τὸν πλοῖον, τὸν ὁποῖον θέλετε, δὲν ὑπάρχει ἴσως ἀπὸ ἐδῶ μέχρι τοῦ Βέργεν καλλίτερος τοῦ γηραιοῦ Λάξ. Ἀπὸ τινων ἐτῶν ὁ γέρον Λάξ κάμνει τακτικὰ καθ' ἕκαστον θέρος τὸ ταξείδιον τῆς Σπιτζεβέρρης. Κἀνεὶς δὲν γνωρίζει καλλίτερά του τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας, ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν θὰ δυνηθῆτε νὰ συνενηοθῆτε μετ' αὐτοῦ.

—Καὶ διὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Βλονδῶ. Ἄν πρόκηται περὶ χρημάτων, ἔχω διαταγὰς νὰ μὴ ἤμαι φειδωλός.

—Τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων, ἀπήντησεν ὁ τραπεζίτης, εἶνε δευτερεύον. Ὁ Λάξ δὲν ζητεῖ πολλὰ χρήματα οὔτε ἔχει ἀνάγκην χρημάτων, ἀλλ' ἔχει ἄλλην τινὰ ἀπαίτησιν, εἰς ἣν πολὺ ἐπιμένει. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ταξιδεύσῃ ἂν δὲν ἔχῃ μετ' αὐτοῦ τὴν κόρην του.

—Ποῖαν ἠλικίαν ἔχει ἡ κόρη σου;

—Εἶνε εἴκοσι ἐτῶν περίπου.

τινος, ὅπερ ἐναυάγησε παρά τὰς νήσους Ἀλλάνδ. Τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάται ἐδραμον πρὸς τὰς λέμβους. Ὁ Λᾶξ, ὅστις μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς εἶχε μείνει πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του πλησίον εἰς τὸν πλοίαρχον, ἐρρίφθη τέλος εἰς μίαν λέμβον, ἀλλ' αὕτη ἦτο τόσον γεμάτη, ὥστε ἀφεύκτως ἔμελλε νὰ βυθισθῇ διὰ τῆς προσθήκης ἐνὸς ἀνθρώπου ἀκόμη.

— «Ἐλεος! ἐφώναζε μὲ φωνὴν κατασπαράττουσαν εἰς ἐπιβάτης... δυστυχισμένη γυναῖκά μου... παιδί μου!» Ὁ Λᾶξ ἐστράφη πρὸς τὸν ἀπηλπισμένον. Ἦτο νεαρός τις κόμης καλούμενος Φέρσεν, ὅστις ὑπρέτει ὡς ὑπολοχαγὸς εἰς τὸν πόλεμον τῆς Φινλανδίας καὶ τραυματισθεὶς ἐπανήρχετο εἰς τὴν Στοκχόλμην.

Ὁ Λᾶξ τὸν ἐλυπήθη καὶ ἀπεκδυθεὶς τὰ ἐνδύματά του «ἐγὼ δὲν ἔχω, ἀνέκραξεν, οὔτε γυναῖκα, οὔτε τέκνον», καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα. Ἡ λέμβος ἠλαφρώθη, ἐσώθη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γενναῖος Λᾶξ δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ. Ζωηρὸς καὶ εὐκίνητος κατώρθωσε κολυμβῶν νὰ καταφθάσῃ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας ἐρημόνησόν τινα, ὅθεν ἀλιευτικὸν τι πλοῖάριον τὸν ἔσωσε.

Ἐπανελθὼν μετὰ τινα χρόνον εἰς τὴν Στοκχόλμην ἀνεῦρε τὸν κόμητα Φέρσεν καὶ ἐνυμφεῦθῃ τὴν κόρην τοῦ κηπουροῦ του. Τρία ἔτη μετὰ τὴν γέννησιν τῆς Καρίνας ἡ σύζυγος τοῦ Λᾶξ ἀπέθνησκε. Ἡ κόμησσα, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Λᾶξ, ἐζήτησε τὴν μικρὰν Καρίναν, ὑποσχομένη νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ὡς κόρην τῆς. Ὁ Λᾶξ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ, ἡ κόμησσα ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς. Δυστυχῶς δὲν ἔζησε πολλὰ ἔτη, ἀλλὰ καὶ ἀποθνήσκουσα δὲν ἐλησμόνησε τὴν Καρίναν καὶ τῇ ἐκληροδότησεν, ἂν ὄχι μεγάλην προίκα, τοῦλάχιστον ἱκανὸν ποσὸν ἵνα μὴ ὑποφέρῃ στερήσεις.

Ὁ Λᾶξ ἐν τούτοις περιέμενε προβιβασμὸν. Προετιμήθησαν ἄλλοι κατώτεροί του καὶ αὐτὸς ὠρίσθη ἅμα λήξῃ ἡ θητεία του νὰ καταλίπῃ τὸ πολεμικὸν ναυτικόν. Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὸν μεταπέισῃ, οὔτε ὁ Κ. Φέρσεν.

Ἡ πεικρία διότι τὸν εἶχον παραγωνίσει, ὁ θάνατος τῆς κομῆσσης, ἡ ἀνησυχία του διὰ τὴν ἔκτοτε ἀδύνατον κρᾶσιν τῆς θυγατρὸς του, ἡ πεποίθησις ὅτι ψυχρότερον κλίμα θὰ συντελεσθῆ εἰς τὴν ἐνδυνάμωσίν τῆς τὸν πειθηνάγκασαν νὰ ἔλθῃ νὰ ἀποκατασταθῇ ἐδῶ. Καὶ ἐδῶ ὅμως ἂν καὶ προεχώρησε πλέον ἡ ἡλικία του δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἡσυχον βίον. Ἦρχισε τὰ ταξίδια τῆς Σπιτζεβέργης καὶ τώρα θέλει πάλιν νὰ πλεύσῃ ἐκεῖ διὰ τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἠξέυρετε.

— Μὰ τὸν Θεὸν, εἶπεν ὁ Βλονδῶ, ὁ Λᾶξ εἶνε τίμιος καὶ γενναῖος ἄνθρωπος! Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσω καὶ νὰ παραδεχθῶ ὅ,τι θέλει. Τί λέγεις, Μαρσέλ;

— Θέλω ὅ,τι ἀποφασίσετε, ἀπάντησε. Κατὰ

βάθος δὲ ἠσθάνετο πολλὴν συμπάθειαν διὰ τὸν Λᾶξ ἂν καὶ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ταξιδίου τῆς θυγατρὸς του.

— Καλὰ, θὰ σκεφθῶμεν λοιπὸν μετὰ τὸ φαγητόν. Ὅπωςδῆποτε θέλω νὰ γνωρίσω τὸν Λᾶξ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Μαρσέλ.

— Πρὸ πάντων, προσέθηκεν ὁ πλοίαρχος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κ. Σπάρμαν, μὴ λησμονεῖτε τὴν ἐπισκευὴν τοῦ πλοίου μας.

— Ὅχι, ὄχι. Αὐριοῦν τὸ πρωὶ θὰ ἦνε ἔτοιμον τὸ ὑλικόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν καὶ καλὴν νύκτα!

— Καλὴν νύκτα! Εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Λαμπρὸς τόπος! ἐψιθύριζεν ἀπερχόμενος ὁ Βλονδῶ, ὅστις ὅταν ἔπινε δύο φιάλας καμπανίτου, ἤθελε νὰ ἐναγκαλισθῇ, εἰ δυνατόν, ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος! λαμπροὶ ἄνθρωποι! περιποιητικοί!

XAVIER MARMIER

Μίλος τῆς Γαλλίας: Ἀκαδημίας.

Ἔπεται συνέχεια.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Α'

Μόνιμος στρατός. (Ἰανουάριος τοῦ 1876).

4 τάγματα πεζικοῦ (ἐκ ¼ λόγων ἕκαστον)	1920 ἄνδρες.
2 ἴλαι ἰππικοῦ	240 »
17 πεδινὰ κανονοστοιχίαι	1190 »
5 ὄρειναι »	350 »
1 τάγμα μηχανικοῦ (ἄνευ τῶν βαθμολόγων αξιωματικῶν)	300 »
1 τάγμα γεφυροποιῶν	300 »
1 στρατιωτικὴ ἀκαδημία.	

Διεύθυνσις τεχνικῶν καταστημάτων τοῦ πυροβολικοῦ.

(Κραγιουεβὰτζ) (établissements techniques):

- 1.^{ov} Ὅπλοποιεῖον.
- 2.^{ov} Χωνευτήριον ὀρειχαλκίνων πυροβόλων καὶ σιδηρῶν βλημάτων.
- 3.^{ov} Ξυλουργεῖον, κιλλιβαντοποιεῖον, ἀμαξοπηγεῖον, σφυροκοπεῖον, ἐργοστάσιον κατασκευῆς δερματίνων εἰδῶν, ἵπποσκευῶν, ζευγοσκευῶν, ἡμιονοσκευῶν κτλ., πρίων ἀτμοκίνητος κτλ.
- 4.^{ov} Ἔργασάσιον διὰ τὴν κατασκευὴν σωλῆνων μεταλλίνων φυσιγγίαν πεζικοῦ, πυροσωλῆνων βλημάτων τοῦ πυροβολικοῦ.
- 5.^{ov} Πυριτεχνουργεῖον 200 ἄνδρες.
- 6.^{ov} Σχολεῖον μαθητευομένων τεχνιτῶν.
- 7.^{ov} Πυριτιδοποιεῖον (Ἀστραγάρ).

Δύο μεγάλαι ἀποθήκαι πολεμικοῦ ὑλι-